

KOMISJA NADZORU FINANSOWEGO

Przewodniczący
Andrzej Jakubiak

DPP/ZL/024/23/ *149* /2014/2016/KB

Warszawa, dnia *1* czerwca 2016 r.

Pan

Grzegorz Bierecki

Senator RP

**Przewodniczący
Komisji Budżetu i Finansów Publicznych
Senatu RP**

w związku z przekazaniem do Senatu ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, zwanej dalej: „ustawą o BFG”, niniejszym w załączeniu pozwalam sobie przesłać poprawki doprecyzowujące brzmienie przepisów zmieniających ustawę – Prawo bankowe głównie w zakresie planów naprawy i planów *resolution*. Ich uwzględnienie w toku dalszych prac nad ustawą o BFG jest konieczne z nadzorczego punktu widzenia.

Szczególnej wagi nabiera zgłoszona przez nadzór finansowy do projektu, a obecnie już do art. 77 ust. 7 ustawy o BFG, zmiana odnosząca się do obowiązku sporządzania przez banki planów przymusowej restrukturyzacji.

Zgodnie z ustawą o BFG plan przymusowej restrukturyzacji sporządzają banki spełniające kryteria wskazane w art. 2 ust. 51 tej ustawy, a więc takie, których łączna wartość aktywów przekracza 30 000 000 000 euro lub stosunek całkowitej wartości aktywów do produktu krajowego brutto państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę, przekracza 20% (chyba że wartość jego aktywów jest niższa niż równowartość kwoty 5 000 000 000 euro). Oznacza to, że w Polsce plany przymusowej restrukturyzacji opracowywałoby tylko kilka największych banków. Pozostałe banki krajowe będące podmiotami zależnymi instytucji kredytowych z innych państw członkowskich, pomimo uznania ich przez KNF na podstawie art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym za „inne instytucje o znaczeniu systemowym”, mogłyby być jedynie ujęte w grupowym planie przymusowej restrukturyzacji, przygotowywanym przez organ przymusowej restrukturyzacji z innego państwa na poziomie skonsolidowanym, czyli w planie dla podmiotu dominującego.

Przepis ten ma również znaczenie z punktu widzenia planów naprawy banków, bowiem art. 141m ust. 1 ustawy Prawo bankowe, zmienianym artykułem 335 ustawy o BFG stanowi, że bank krajowy, który nie działa w holdingu oraz podmioty o których mowa w art. 77 ust. 7 ustawy o BFG opracowują plan naprawy. Jeżeli art. 77 ust. 7 ustawy o BFG nakazywałby sporządzanie planu przymusowej restrukturyzacji wszystkim bankom będącym podmiotami znaczącymi w rozumieniu ustawy oraz uznanym za „inną instytucję o znaczeniu systemowym” zgodnie z ustawą z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym, to ta sama grupa banków sporządzałaby także plany naprawy. Zapewniłoby to symetryczne podejście do planów naprawy i planów przymusowej restrukturyzacji.

Natomiast zgodnie z obecnym brzmieniem art. 77 ust. 7 ustawy o BFG obowiązek sporządzenia planu przymusowej restrukturyzacji spoczywa na podmiotach znaczących, a w przypadku podmiotów uznanych za „inne instytucje o znaczeniu systemowym” Bankowy Fundusz Gwarancyjny jedynie może opracować plan przymusowej restrukturyzacji. Powoduje to rozbieżność w podejściu do planów naprawy i planów przymusowej restrukturyzacji. Zdaniem nadzoru finansowego właściwe jest jednolite podejście do obu rodzajów planów.

Podkreślenia wymaga, iż zgodnie z komunikatem z 283 posiedzenia Komisji Nadzoru Finansowego w dniu 17 listopada 2015 r.¹ *Komisja zaakceptowała zaproponowany przez UKNF wymóg sporządzania przez określone banki będące podmiotami zależnymi grup międzynarodowych nadzorowanych przez Europejski Bank Centralny (EBC) indywidualnych planów naprawy odrębnych od planów grupowych.*

Zgodnie z generalną zasadą określoną w art. 7 ust. 1 unijnej dyrektywy 2014/59/EU z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy dla przeprowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych (dyrektywy BRR), grupowe plany naprawy powinny być przygotowane dla grupy rozumianej jako podmiot dominujący oraz podmioty zależne i powinny określać środki podejmowane wobec instytucji dominującej, jak i poszczególnych jednostek zależnych należących do grupy. Stosownie jednak do art. 7 ust. 2 dyrektywy BRR, nadzory krajowe mogą wymagać od nadzorowanych spółek zależnych sporządzania indywidualnych, lokalnych planów naprawy, odrębnych od planów grupowych.

W celu zagwarantowania adekwatności planów naprawy do specyfiki danego podmiotu, KNF przyjęła, że do sporządzania planów indywidualnych, spełniających wszystkie wymogi określone w art. 5 oraz sekcji A załącznika do dyrektywy BRR i akceptowanych przez KNF, zobowiązane będą banki spełniające co najmniej jedno z poniższych kryteriów:

- *banki będące spółkami notowanymi na giełdzie,*
- *banki z udziałem w rynku depozytów sektora niefinansowego powyżej 5%.*

Należy z całą mocą podkreślić, że na poziomie krajowym podejście do opracowania zarówno planów naprawy jak również planów przymusowej restrukturyzacji powinno być symetryczne

¹ http://www.knf.gov.pl/o_nas/komunikaty/2015/KNF_17_11_2015.html

w odniesieniu do podmiotów istotnych dla krajowego sektora finansowego. Sporządzanie planów przymusowej restrukturyzacji wyłącznie przez podmioty dominujące, będące instytucjami kredytowymi, ze względu na strukturę systemu bankowego w Polsce, gdzie banki w większości są podmiotami zależnymi instytucji kredytowych, zdaniem nadzoru finansowego nie zapewnia dostatecznego bezpieczeństwa działalności banków krajowych.

Mając na uwadze konieczność zapewnienia stabilności systemu finansowego w Polsce, zwracam się do Pana Przewodniczącego z prośbą o podjęcie stosownych działań, których celem byłoby wprowadzenie postulowanych w niniejszym piśmie zmian w art. 77 ust. 7, art. 127 ust. 3 i art. 380 ustawy o BFG oraz w art. 347 ustawy o BFG w zakresie ustawy – Prawo bankowe.

PRZEWODNICZĄCY
KOMISJI NADZORU FINANSOWEGO

Andrzej Jakubiak

Do wiadomości:

Pan Paweł Szalamacha – Minister Finansów

Załącznik:

1) Poprawki do ustawy o BFG

Poprawka

do art. 380 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji

Art. 380 otrzymuje brzmienie:

„Art. 380. 1. Banki obowiązane do sporządzenia planów naprawy, które otrzymały zezwolenie na prowadzenie działalności przed dniem wejścia w życie ustawy, sporządzają plan naprawy nie później niż w terminie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

2. Domy maklerskie, obowiązane do sporządzenia planów naprawy, które otrzymały zezwolenie na prowadzenie działalności przed dniem wejścia w życie ustawy, sporządzają plan naprawy nie później niż w terminie sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

3. Podmioty sporządzające grupowy plan naprawy opracowują grupowy plan naprawy nie później niż w terminie sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

4. W okresie realizacji przez bank programu postępowania naprawczego, o którym mowa w art. 142 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 335, w brzmieniu dotychczasowym, bank sporządza plan naprawy w terminie trzech miesięcy od dnia zakończenia programu postępowania naprawczego, a grupowy plan naprawy w terminie sześciu miesięcy od dnia zakończenia programu postępowania naprawczego.

5. W okresie realizacji przez bank programu postępowania naprawczego, o którym mowa w art. 142 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 335, w brzmieniu dotychczasowym, przepisy art. 142 ust.3, art. 144, art. 145 ustawy, o której mowa w art. 335 stosuje się odpowiednio.

6. W przypadku gdy realizacja programu postępowania naprawczego, o którym mowa w art. 142 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 335, w brzmieniu dotychczasowym, okaże się nieskuteczna, Komisja Nadzoru Finansowego w drodze decyzji może nakazać bankowi opracowanie planu naprawy.

7. W przypadku wystąpienia okoliczności, o których mowa w art. 142 ust. 1 lub 2 ustawy, o której mowa w art. 335, Komisja Nadzoru Finansowego może nakazać sporządzenie planu naprawy lub grupowego planu naprawy w terminach krótszych niż określone w ust. 1, 3, 4. ”

Uzasadnienie

Poprawki dotyczące terminu sporządzenia grupowych planów naprawy (ust. 3) mają charakter porządkujący i doprecyzowujący. Proponuje się określenie 6 miesięcznego terminu na opracowanie grupowych planów naprawy, który dotyczyłby wszystkich grupowych planów naprawy (banków i domów maklerskich), a nie tylko sporządzanych na podstawie art. 141n ustawy – Prawo bankowe oraz art. 110zj ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Poprawka likwiduje lukę odnośnie grupowych planów naprawy, o których mowa w art. 141m ust.2 oraz 141o ust.1 ustawy – Prawo bankowe.

Poprawki mają na celu wprowadzenie dodatkowych uregulowań (ust. 5, 6, 7) dotyczących okresu przejściowego, tj. pomiędzy zakończeniem przez bank realizacji programu postępowania naprawczego, a koniecznością sporządzenia po raz pierwszy planu naprawy lub grupowego planu naprawy w celu uniknięcia sytuacji, w której bank zakończył realizację programu postępowania naprawczego, nie posiada planu naprawy (ma 3 lub 6 m-cy na jego opracowanie), a sytuacja banku uległa nagłemu pogorszeniu.

Poprawka

do art. 347 pkt 23 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji

w art. 146a ust. 1-5 otrzymują brzmienie:

„1 Przed wydaniem decyzji, o której mowa w art. 142 ust. 3 pkt 1-8, art. 144 ust. 1 lub art. 145 ust. 1, wobec banku będącego podmiotem dominującym w holdingu, Komisja Nadzoru Finansowego informuje Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o planowanym rozstrzygnięciu oraz wnioskuję do właściwych władz nadzorczych sprawujących nadzór nad podmiotami działającymi w tym samym holdingu o opinie w zakresie planowanego rozstrzygnięcia (...).

2. Komisja Nadzoru Finansowego może wydać decyzję, o której mowa w art. 142 ust. 3 pkt 1-8, art. 144 ust. 1 lub art. 145 ust. 1, w terminie 3 dni od dnia doręczenia właściwym władzom nadzorczym wniosku, o którym mowa w ust. 1.

3. Komisja Nadzoru Finansowego, wydając decyzję, o której mowa w art. 142 ust. 3 pkt 1-8, art. 144 ust. 1 lub art. 145 ust. 1, uwzględni opinię właściwych władz nadzorczych otrzymane w terminie określonym w ust. 2.

4. Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje decyzję, o której mowa w art. 142 ust. 3 pkt 1-8, art. 144 ust. 1 lub art. 145 ust. 1, właściwym władzom nadzorczym oraz Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego.

5. Przed wydaniem decyzji, o której mowa w art. 142 ust. 3 pkt 1-8, art. 144 ust. 1 lub art. 145 ust. 1, wobec banku będącego podmiotem zależnym w holdingu Komisja Nadzoru Finansowego informuje Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o planowanym rozstrzygnięciu oraz wnioskuję do właściwej władzy nadzorczej sprawującej nadzór skonsolidowany nad podmiotem dominującym w tym holdingu o opinię w zakresie planowanego rozstrzygnięcia. Przepisy ust. 2-4 stosuje się odpowiedni.”

Uzasadnienie

Poprawka ma charakter korygujący oraz doprecyzowujący, wskazując na działania stosowane wobec banku określone w art. 142 ust. 3 pkt od 1-8 (pkt 9-10 – propozycja nowych uregulowań dotyczących opracowania planu naprawy do których te uregulowania nie będą miały zastosowania).

W art. 146a konieczna jest korekta do przepisów art. 146a ust. od 6 do 9 w zakresie odwołania do art. 142 ust. 3 pkt 1-8 zamiast do art. 142 ust. 3.

Poprawka

do art. 347 pkt 22 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji

w art. 145 ust. 1 oraz 5 otrzymują brzmienie:

„1. Jeżeli na skutek wystąpienia okoliczności wskazanych w art. 142 ust. 1 lub ust. 2 zastosowanie środków, o których mowa w art. 138 ust. 3 lub art. 142 ust. 3, nie przyczyniło się do poprawy sytuacji banku albo w celu zapewnienia efektywności wdrażanego planu naprawy lub grupowego planu naprawy, albo gdy wdrażanie planu naprawy lub grupowego planu naprawy okazało się nieskuteczne, Komisja Nadzoru Finansowego może wydać decyzję o ustanowieniu zarządu komisarycznego. Ustanowienie zarządu komisarycznego nie wpływa na organizację i sposób działania banku jako osoby prawnej, z wyjątkiem zmian przewidzianych ustawą.”

„5. Zarząd komisaryczny opracowuje plan naprawy lub grupowy plan naprawy, kieruje jego wykonaniem oraz, nie rzadziej niż co 3 miesiące, informuje Komisję Nadzoru Finansowego i radę nadzorczą o stanie realizacji tego planu. Przepisy art. 141q i art. 141r stosuje się odpowiednio.”

Uzasadnienie

Poprawka ma charakter doprecyzowujący i uzupełniający, mający na celu ujęcie w tym przepisie zarówno wszystkich okoliczności wskazujących na pogarszającą się sytuację banku, jak również zastosowanie środków nadzorczych mających na celu poprawę sytuacji banku. Wprowadzono również korekty redakcyjne.

W zakresie ust. 5 wskazać należy, że w przedmiotowym uregulowaniu wprowadza się odniesienie do planów grupowych, jak również do przepisów regulujących proces zatwierdzania planów naprawy.

Poprawka

do art. 347 pkt 21 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji

w art. 144 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku, o którym mowa w art. 138 ust. 3, w związku z wystąpieniem okoliczności wskazanych w art. 142 ust. 1 lub ust. 2, w celu poprawy sytuacji banku lub zapewnienia efektywności wdrażanego planu naprawy lub grupowego planu naprawy, Komisja Nadzoru Finansowego może, z zastrzeżeniem art. 5 ust. 5 ustawy z dnia ... o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, wydać decyzję o ustanowieniu kuratora w banku.”;

Uzasadnienie

Celem poprawki jest ujęcie wszystkich okoliczności skutkujących ustanowieniem w banku kuratora, które to okoliczności mogą występować niezależnie, tj. KNF powinna mieć możliwość ustanowienia kuratora w banku także gdy bank nie realizuje zaleceń, ale jego sytuacja finansowa nie wyczerpuje przesłanek wskazanych w art. 142 ust. 1. Ponadto proponuje się uzupełnienie przepisu o grupowy plan naprawy.

Poprawka

do art. 347 pkt 18 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji

w art. 142 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zarząd banku niezwłocznie zawiadamia Komisję Nadzoru Finansowego i Bankowy Fundusz Gwarancyjny oraz zapewnia wdrożenie planu naprawy w przypadku istotnie pogarszającej się sytuacji finansowej banku, w tym powstania straty bilansowej bądź groźby jej wystąpienia albo powstania niebezpieczeństwa niewypłacalności lub utraty płynności, pogarszającej się płynności i wypłacalności, rosnącego poziomu dźwigni, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 93 rozporządzenia nr 575/2013, rosnącej liczby zagrożonych pożyczek lub kredytów albo koncentracji ekspozycji.”

Uzasadnienie

Poprawka ma na celu usunięcie z przepisu wprowadzonego w toku prac nad ustawą doprecyzowania: „o naruszeniach, o których mowa w ust. 1,”, ponieważ obowiązek zawiadomienia Komisji Nadzoru Finansowego i BFG w zakresie, o którym mowa w ust. 1 omawianego art. 142 ustawy – Prawo bankowe wynika wprost z ust. 1, który stanowi, iż „ W razie naruszenia przez bank lub wystąpienia niebezpieczeństwa naruszenia: (...) – zarząd banku niezwłocznie zawiadamia o tym Komisję Nadzoru Finansowego i Bankowy Fundusz Gwarancyjny oraz zapewnia wdrożenie planu naprawy. Przepis w obecnym brzmieniu stanowi zatem *superfluum* ustawowe i może powodować problemy interpretacyjne w zakresie normy art. 142 ust. 2 ww. ustawy.

w art. 142 ust. 3 po pkt 8 dodaje się pkt 9 i 10 w następującym brzmieniu:

„9) nakazać opracowanie planu naprawy bankowi będącemu podmiotem zależnym od unijnej instytucji dominującej objętej nadzorem skonsolidowanym przez właściwe władze nadzorcze, lub istotnemu oddziałowi instytucji kredytowej, o ile wymóg ten nie został ustanowiony wcześniej;

10) zobowiązać bank objęty grupowym planem naprawy zgodnie z art. 141m ust. 2, 141n ust. 1 lub 141o ust. 1, do opracowania indywidualnego planu naprawy, w przypadku gdy grupowy plan naprawy w niewystarczającym stopniu uwzględnia sytuację tego banku.”

Uzasadnienie

Poprawka ma na celu wprowadzenie dodatkowych uregulowań wprowadzających możliwość – w przypadku pogorszenia sytuacji finansowej banku – zobowiązania banku do sporządzenia planu naprawy, gdy taki obowiązek nie wynika wprost z przepisów ustawy lub też obowiązek do sporządzenia takiego planu nie został wcześniej nałożony na podstawie innych przepisów. W drugim przepisie wprowadza się możliwość nałożenia obowiązku na bank objęty grupowym planem naprawy do sporządzenia odrębnego planu naprawy, w przypadku gdy grupowy plan naprawy w niewystarczającym stopniu uwzględnia sytuację banku, w którym wystąpiła sytuacja kryzysowa i konieczne jest sporządzenie indywidualnego planu naprawy dla tego banku.

w art. 142 ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. W okresie realizacji planu naprawy lub grupowego planu naprawy zysk osiągnąony przez bank wobec którego stosowane są działania naprawcze jest przeznaczany w pierwszej kolejności na pokrycie strat, a następnie na zwiększenie funduszy własnych tego banku.”

w art. 142 po ust. 8 dodaje się ust. 9 w brzmieniu:

„9. Do grupowego planu naprawy przepisy ust. 1, 2, 3 pkt 1 stosuje się odpowiednio.”

Uzasadnienie

Poprawka ma charakter doprecyzowujący, iż przepisy tego artykułu mają również zastosowanie do grupowych planów naprawy.

zarządzającymi systemami ochrony są spółdzielnie nie będące bankami – zgodnie z art. 141o ust.1 mogą one sporządzać grupowy plan naprawy IPS i będą one wnioskodawcami, przedkładającymi go Komisji Nadzoru Finansowego. Pozostawienie w przepisach dotyczących trybu zatwierdzania planów naprawy wyrazu „bank” może rodzić problemy interpretacyjne, czy przepisy te stosuje się również do tych jednostek.

w art. 141v ust. 1 i 3 otrzymują brzmienie:

„1. Komisja Nadzoru Finansowego, w drodze decyzji, może udzielić zgody na udzielenie przez bank wsparcia w wykonaniu umowy, o której mowa w art. 141t ust. 1, na wniosek banku udzielającego wsparcia, w przypadku spełnienia wymogów o których mowa w ust. 2 oraz w art. 141t.”

„3. Komisja Nadzoru Finansowego wydaje decyzję w przedmiocie zgody, o której mowa w ust. 1, w terminie 5 dni roboczych od dnia otrzymania wniosku, informacji oraz analiz, o których mowa w ust. 2, z zastrzeżeniem ust. 4.”

w art. 141v dodaje się ust. 5a oraz ust 5b:

„5a. Jeżeli Komisja Nadzoru Finansowego nie wyda decyzji w przedmiocie zgody, o której mowa w ust. 1, w terminie, o którym mowa w ust. 3, wsparcie finansowe może zostać udzielone na warunkach określonych we wniosku i dołączonych do niego dokumentach.

5b. Termin 5 dni roboczych, o którym mowa w ust. 3, uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem decyzja została nadana w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego”

Uzasadnienie

Poprawka ma na celu uspoźnienie przepisów zawartych w ustawie Prawo bankowe w zakresie możliwości udzielenia wsparcia wewnątrzgrupowego z przepisami dotyczącymi analogicznego zagadnienia zawartych w ustawie o obrocie instrumentami finansowym (art. 110zy ust. 5a, 5b oraz 6), które są bardziej precyzyjne i uwzględniają wszystkie okoliczności o których mowa w art. 25 ust. 5 BRRD (udzielenie zgody, odmowa udzielenia zgody oraz ograniczenie zakresu wsparcia).

„1. Komisja Nadzoru Finansowego, w drodze decyzji, zatwierdza plan naprawy oraz grupowy plan naprawy, w terminie 6 miesięcy od dnia złożenia wniosku o jego zatwierdzenie, biorąc pod uwagę dostosowanie struktury kapitałowej i struktury finansowania banku do struktury organizacyjnej i profilu ryzyka banku, jak również wyniki ostatniego badania i oceny nadzorczej, o których mowa w art. 133a, oraz (...)”

„2. Do wniosku dołącza się uchwałę organu nadzoru wnioskodawcy w sprawie zatwierdzenia planu naprawy.”

„5. Jeżeli plan nie spełnia przesłanek wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia lub zmiany planu naprawy, w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia wezwania. Termin ten nie jest wliczany do terminu, o którym jest mowa w ust. 1. Komisja Nadzoru Finansowego może na wniosek wnioskodawcy przedłużyć ten termin o jeden miesiąc.”

„6. Jeżeli plan naprawy nie spełnia przesłanek wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego wzywa **wnioskodawcę** do uzupełnienia lub zmiany planu naprawy, w terminie 2 miesięcy od dnia doręczenia wezwania. Termin ten nie jest wliczany do terminu, o którym mowa w ust. 1. Na wniosek **wnioskodawcy** Komisja Nadzoru Finansowego może przedłużyć ten termin o miesiąc.”

„7. W przypadku niepodjęcia działań, o których mowa w ust. 6, lub jeżeli Komisja Nadzoru Finansowego uzna je za niewystarczające, Komisja Nadzoru Finansowego, w drodze decyzji, odmawia zatwierdzenia planu i wzywa wnioskodawcę do przedstawienia nowego planu.”

Uzasadnienie

Poprawka w zakresie ust. 1 ma charakter ujednociający, aby przepis dotyczył wszystkich rodzajów planów naprawy, o których jest mowa w ustawie. Brak tego ujednoczenia może rodzić problemy interpretacyjne, czy grupowy plan naprawy, o którym mowa w art. 141o ust. 1 podlega zatwierdzeniu przez Komisję Nadzoru Finansowego, a w konsekwencji może powstać problem w jakiej formie i w jakim trybie ma on być przyjęty. Szczególny problem dostrzegamy w tym, że w obecnym brzmieniu wymienione są indywidualne plany naprawy oraz grupowy plan naprawy, o którym mowa w art. 141m ust. 1 i 4 oraz art. 141n ust. 1, co może sugerować, że ustawodawca celowo nie umieścił tu grupowego planu naprawy, o którym mowa w art. 141o ust. 1.

Poprawka w zakresie ust. 2 ma charakter doprecyzowujący i uzupełniający, aby w przepisie znalazły się odpowiednie odniesienia mając na uwadze każdy rodzaj planu naprawy, o którym jest mowa w ustawie. Celem tej poprawki jest wyraźne stwierdzenie, że każdy plan naprawy podlega takiej samej procedurze zatwierdzenia.

Poprawki dotyczące zamiany wyrazów „bank” na „wnioskodawca” są konsekwencją poprawki art. 141o ust. 1, zgodnie z którą podmiotem sporządzającym plan naprawy może być jednostka zarządzająca systemem ochrony, nie będąca bankiem. Obecnie jednostkami zarządzającymi systemami ochrony są spółdzielnie nie będące bankami – zgodnie z art. 141o ust. 1 mogą one sporządzać grupowy plan naprawy IPS i będą one wnioskodawcami, przedkładającymi go Komisji Nadzoru Finansowego. Pozostawienie w przepisach dotyczących trybu zatwierdzania planów naprawy wyrazu „bank” może rodzić problemy interpretacyjne, czy przepisy te stosuje się również do tych jednostek.

Poprawka w zakresie ust. 5 ma charakter doprecyzowujący, aby w przepisie znalazły się odpowiednie odniesienia mając na uwadze każdy rodzaj planu naprawy, o którym jest mowa w ustawie, w tym plan sporządzany przez jednostkę zarządzającą w przypadku IPS. Jest konsekwencją poprawki art. 141o ust. 1, zgodnie z którą podmiotem sporządzającym plan naprawy może być jednostka zarządzająca systemem ochrony, nie będąca bankiem. Obecnie jednostkami zarządzającymi systemami ochrony są spółdzielnie nie będące bankami – zgodnie z art. 141o ust. 1 mogą one sporządzać grupowy plan naprawy IPS i będą one wnioskodawcami, przedkładającymi go Komisji Nadzoru Finansowego. Pozostawienie w przepisach dotyczących trybu zatwierdzania planów naprawy wyrazu „bank” może rodzić problemy interpretacyjne, czy przepisy te stosuje się również do tych jednostek. Analogiczne zmiany zostały wprowadzone również w ust. 6.

Poprawka w zakresie ust. 7 ma charakter doprecyzowujący i uzupełniający, aby w przepisie znalazły się odpowiednie odniesienia mając na uwadze każdy rodzaj planu naprawy, o którym jest mowa w ustawie, w tym plan sporządzany przez jednostkę zarządzającą w przypadku IPS, która nie jest bankiem. Obecnie jednostkami

Poprawka

do art. 347 pkt 17 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji

w art. 141m ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2 Komisja Nadzoru Finansowego może, w drodze decyzji, nakazać opracowanie planu naprawy bankowi, który działa w jednym z holdingów, o których mowa w art. 141f ust. 1, lub istotnemu oddziałowi instytucji kredytowej. Przepisy art. 141n stosuje się odpowiednio.”

Uzasadnienie

Propozycja dotyczy zmiany brzmienia definicji banku zależnego od podmiotu z siedzibą w innym państwie członkowskim, co w sposób bardziej zrozumiały definiuje to pojęcie. W związku z tym, iż przepis ten może odnosić się zarówno do indywidualnych planów naprawy, jak również do grupowych planów naprawy konieczne było dodanie odwołania do stosowania przepisów zawartych w art. 141n odnoszącym się tylko do planów grupowych.

w art. 141n ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Bank będący pierwotnym podmiotem dominującym w holdingu bankowym krajowym, bank działający w holdingu mieszanym, holdingu finansowym lub holdingu hybrydowym, którego pierwotny podmiot dominujący ma siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, bank działający w holdingu, którego podmiot dominujący ma siedzibę poza państwem członkowskim, sporządza grupowy plan naprawy na poziomie holdingu.”

Uzasadnienie

Plan naprawy różni się od grupowego planu naprawy m.in. zakresem oddziaływania podmiotowego, gdyż dotyczy pojedynczego podmiotu (banku który go sporządza), natomiast plan grupowy obejmuje podmioty należące do grupy. Z tego względu plan naprawy (indywidualny) co do zasady nie będzie obejmować innych podmiotów. Natomiast plan grupowy powinien obejmować podmioty należące do grupy, zarówno z siedzibą na terytorium RP jak również poza terytorium RP. Należy wskazać, iż ograniczenie wymogów w zakresie podmiotowym, jak również przedmiotowym planu naprawy zostało przewidziane w art. 141p, w związku z tym należy przyjąć, iż w przypadku braku decyzji w zakresie ograniczenia wymogów, o których mowa powyżej, plany naprawy i grupowe plany naprawy są sporządzane na poziomie holdingu, tj. z uwzględnieniem zarówno podmiotów mających siedzibę na terytorium RP jak również poza RP. Z powyżej wskazanych przyczyn proponuje się skreślenie części przepisu o brzmieniu: *Komisja Nadzoru Finansowego może, w drodze decyzji, nakazać bankowi sporządzenie planu naprawy albo grupowego planu naprawy, z uwzględnieniem podmiotów z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, działających w tym samym holdingu co bank*. Ponadto proponuje się uzupełnienie przepisu o dodanie wyrażeń „holding finansowy” i „holding hybrydowy” w przypadku banków działających w holdingu, którego pierwotny podmiot dominujący ma siedzibę na terytorium RP, w celu objęcia tą regulacją całego spektrum podmiotów, które mogą działać w Polsce.

w art. 141p ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komisja Nadzoru Finansowego może, w drodze decyzji, ograniczyć zakres podmiotowy lub przedmiotowy planu naprawy, o którym mowa w art. 141m ust. 1 i 2, art. 141n ust. 1 oraz w art. 141o ust. 1.”

Uzasadnienie

Poprawka ma charakter doprecyzowujący i uzupełniający. Dodano odniesienie do art. 141m ust. 2.

w art. 141q ust. 1, 2, 5, 6 oraz ust. 7 otrzymują brzmienie:

Poprawka

do art. 127 ust. 3 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji

W art. 127 ust 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Członkami kolegium przymusowej restrukturyzacji są:

- 1) Fundusz;
- 2) właściwe organy przymusowej restrukturyzacji dla podmiotów zależnych;
- 3) właściwe organy przymusowej restrukturyzacji dla podmiotów, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4;
- 4) właściwe organy przymusowej restrukturyzacji dla istotnych oddziałów;
- 5) Komisja Nadzoru Finansowego
- 6) organy nadzoru państw, których właściwe organy przymusowej restrukturyzacji są członkami kolegium;
- 7) ministrowie właściwi do spraw instytucji finansowych państw, których właściwe organy przymusowej restrukturyzacji są członkami kolegium, o ile nie są organami przymusowej restrukturyzacji;
- 8) organy zarządzające uznanymi systemami gwarancji depozytów państw, których właściwe organy przymusowej restrukturyzacji są członkami kolegium, o ile nie są właściwymi organami przymusowej restrukturyzacji;
- 9) Europejski Urząd Nadzoru Bankowego.”

Uzasadnienie

Poprawki mają na celu uzupełnienie przepisu o enumeratywne wskazanie Komisji Nadzoru Finansowego jako członka kolegium przymusowej restrukturyzacji, gdyż obecne brzmienie przepisu wprowadza wątpliwość, czy KNF została ujęta jako członek przedmiotowego kolegium. Można przypuszczać, iż intencją ustawodawcy było, iż KNF jest zaliczana do organów nadzoru państw, których właściwe organy przymusowej restrukturyzacji są członkami kolegium, jednak powstaje w tym zakresie wątpliwość mając na względzie definicję właściwego organu przymusowej restrukturyzacji zawartą w ustawie o BFG. Biorąc pod uwagę, iż Fundusz jest wprost wymieniony jako członek kolegium oraz brzmienie art. 88 ust. 2 lit. e Dyrektywy BRR, gdzie enumeratywnie został wymieniony organ sprawujący nadzór skonsolidowany, proponuje się zmianę wskazaną na wstępie.

Poprawka

do art. 77 ust. 7 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji

W art. 77 ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Fundusz opracowuje odrębny plan przymusowej restrukturyzacji dla podmiotu krajowego będącego podmiotem znaczącym oraz dla podmiotu krajowego zidentyfikowanego jako inna instytucja o znaczeniu systemowym zgodnie z art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1513), o ile nie spełnia on definicji podmiotu znaczącego.”

Uzasadnienie

Zaproponowana zmiana brzmienia art. 77 ust. 7 jest konieczna i stanowi przywrócenie poprzedniego brzmienia przepisu odnoszącego się do planów przymusowej restrukturyzacji. Poprzednie brzmienie art. 77 ust. 7 ustawy o BFG wskazywało na obowiązek sporządzenia planu przymusowej restrukturyzacji tzw. *resolution* dla podmiotów znaczących (zdefiniowanych w słowniku) oraz podmiotów uznanych za inną instytucję o znaczeniu systemowym zgodnie z ustawą z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym. Zgodnie z obecnym brzmieniem obowiązek sporządzenia planu *resolution* powstaje w odniesieniu do podmiotów znaczących, a w przypadku podmiotów uznanych za inne instytucje o znaczeniu systemowym, BFG może, ale nie musi, opracować odrębny plan przymusowej restrukturyzacji. Może to powodować rozbieżność w podejściu do planów naprawy i planów przymusowej restrukturyzacji.

Zgodnie z ustawą o BFG, obowiązkiem opracowania planu przymusowej restrukturyzacji będą objęte tylko banki spełniające kryteria wskazane w art. 2 pkt 51 ustawy o BFG, a więc takie, których łączna wartość aktywów przekracza równowartość kwoty 30 mld euro lub stosunek całkowitej wartości aktywów do produktu krajowego brutto państwa członkowskiego, w którym dany bank ma siedzibę, przekracza 20% (chyba że wartość jego aktywów jest niższa niż równowartość kwoty 5 mld euro). W praktyce oznacza to, że „krajowe” plany przymusowej restrukturyzacji zostałyby opracowane tylko dla 1-2 banków zależnych. Pozostałe podmioty zależne, pomimo uznania ich inną instytucję o znaczeniu systemowym, mogłyby być ujęte jedynie w grupowym planie przymusowej restrukturyzacji przygotowywanym przez organ przymusowej restrukturyzacji na poziomie skonsolidowanym w innym państwie członkowskim.